

Arrest

nr. 339 237 van 12 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUBERT
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 7 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 april 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. HUBERT verschijnt voor de verzoekende partij. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoekster), die stelt over de Vietnamese nationaliteit te beschikken, komt volgens haar verklaringen op 1 maart 2024 aan in België en dient op dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 26 maart 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 28 januari 2025 wordt verzoekster gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 26 februari 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster een beslissing "verzoek kennelijk ongegrond". Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Vietnamese nationaliteit te hebben, Kinh te zijn van etnische origine en katholiek te zijn. In Vietnam woonde u altijd in het subdorp Van Phu, van het dorp Quang Van, in het district Ba Don, in de provincie Quang Binh. Uw moeder woont er nog steeds. Uw jongere broer doet legerdienst in Vietnam en uw andere broer werkt in Taiwan. In Vietnam rondde u uw middelbare studies af en werkte u in een café in Saigon.

Uw familie had financiële problemen omwille van het vertrek van uw broer richting Taiwan. Om uw moeder te ondersteunen bij de afbetaling van de lening, bent u naar Saigon getrokken om daar te gaan werken in een café. Na een tijd hebt u aan uw moeder gevraagd om naar het buitenland te gaan. U wou eerst in Duistland gaan studeren, maar door de lengte en moeilijkheid van de studie besloot u toch om te gaan werken in Hongarije. U hebt dan contact gehad met een netwerk in Hanoi dat uw reis naar Hongarije regelde. U verliet Vietnam op 23 januari 2024 met het vliegtuig. Er was echter niet genoeg werk in Hongarije waardoor u op aanraden van en met behulp van een Vietnamees in Hongarije die uw vliegtickets naar België boekte en betaalde, naar hier gekomen.

U hebt op 1 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming ingediend.

U vreest de terugbetaling van uw schuld.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u geen documenten voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst wordt opgemerkt dat u geen enkel document neerlegde ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS) werd u nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is een identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in elk verzoek én kan van een verzoeker verwacht worden dat hij er alles aan doet om zijn identiteit, relaas en reisweg zo goed mogelijk te staven. Ten aanzien van het CGVS verklaarde u echter bijzonder stereotiep dat u uw originele paspoort in België verloor (CGVS, p. 3-4). U weet ook niet meer waar exact u het bent kwijtgeraakt, noch hebt u dit verlies van uw paspoort bij de autoriteiten in België aangegeven (CGVS, p. 4). Idem kan hetzelfde gesteld worden met betrekking tot uw ID kaart. U verklaarde dat deze nog in Vietnam lag (CGVS, p. 4). Wanneer gevraagd of u het origineel of een kopie aan het CGVS zou kunnen bezorgen, verklaarde u positief (CGVS, p. 5). Het CGVS heeft echter tot op heden nog niks hieromtrent mogen ontvangen. Het heeft er dan ook alle schijn van dat u uw identiteitsdocumenten liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische asiendiensten, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen.

Er dient in hoofdorde te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. De problemen die u in uw asielrelaas uiteenzet houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald uw etnische origine, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Uw asielrelaas is economisch van aard; uw familiale financiële situatie was niet goed. U besloot naar Europa te reizen om hier meer te verdienen. Uw

moeder gingen een lening aan bij familie en andere mensen, maar deze kunnen jullie nu niet afbetalen (CGVS, p. 11).

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst, en wel om volgende redenen.

Met betrekking tot de schuld die uw moeder zou hebben aangegaan om uw reis te bekostigen, moet vooreerst worden opgemerkt dat dit een louter blote bewering is, die u niet met de nodige bewijzen wist de staven (CGVS, p. 12). Bovendien dient tevens te worden vastgesteld dat u meent dat u de lening die uw familie aanging in Vietnam, om uw reis naar Europa te financieren, niet zou kunnen terugbetalen (CGVS p. 7-8). Dat u vooreerst aangeeft dat u initieel naar Europa kwam om meer geld te verdienen en zich beroept op de schulden die u maakte om deze economisch gemotiveerde reis te bekostigen om te rechtvaardigen waarom u niet zou kunnen terugkeren, is op zich al weinig ernstig.

Daarnaast zijn ook uw verklaringen over deze geleende som geld eerder bevreemdend. Zo hebt u geen afspraak gemaakt over hoe het bedrag zou moeten terugbetaald (CGVS, p. 13), noch hebt u iets in onderpand gegeven (CGVS, p. 14). U weet daarnaast ook niet exact hoeveel uw moeder geleend heeft (CGVS, p. 12) en u weet ook niet exact hoeveel er al terugbetaald is (CGVS, p. 13). Bovendien verklaarde u zelf, behalve dat u de lening zou moeten terugbetalen, geen andere problemen te hebben. Ook hebben u of uw familie nooit problemen gekend door deze lening (CGVS, p. 12). Zelfs wanneer u gevraagd werd of u problemen zou krijgen als u de lening niet zou kunnen terugbetalen bij een terugkomst naar Vietnam, antwoordde u negatief (CGVS, p. 13). U verklaarde zelf ook in Vietnam te hebben gewerkt waar u naar eigen zeggen 6 miljoen Vietnamese Dong verdiende, waarvan u 3 miljoen Vietnamese Dong aan accommodatie betaalde, waardoor er volgens u onvoldoende geld over is om de schuld af te betalen (CGVS, p. 13). Dit blijft ook echter een blote bewering.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. Bovendien blijkt uit een volledig en ten gronde onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming dat u, bij het voorleggen van uw verzoek om internationale bescherming en het uiteenzetten van de feiten, enkel aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of u in aanmerking komt voor internationale bescherming. In toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), bepaalt als volgt: “Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 57/6/1, § 2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*de overduidelijke beoordelingsvergissing*”, van “*de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur*” en van “*de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen*”.

3.1.1. Verzoekster betoogt dat het CGVS haar aanvraag ten onrechte heeft herleid tot louter socio-economische motieven. Zij voert aan dat haar vertrek uit Vietnam en haar vrees bij terugkeer niet los kunnen worden gezien van de familiale schuldenlast die werd aangegaan door haar moeder, en van de ernstige gevolgen die daaruit voortvloeien. Verzoekster verwijst naar doctrine en internationale jurisprudentie over de interpretatie van het begrip “sociale groep” en voert aan dat zij behoort tot een welbepaalde sociale groep, met name “*families met schulden in Vietnam en die bijzonder kwetsbaar zijn voor vervolging vanwege hun onvermogen om hun schulden terug te betalen*”. Zij stelt dat haar moeder omwille van de door haar aangegane schuldenlast het risico loopt blootgesteld te worden aan druk, bedreigingen en zelfs gewelddaden door de schuldeisers. Zij betoogt dat haar familie zich niet kan beroepen op overheidsbescherming en dat het zeer waarschijnlijk is dat de informele schuldeisers van haar moeder genieten van een zekere bescherming of medeplichtigheid van de lokale autoriteiten. Ter staving van haar betoog verwijst verzoekster naar rapporten van de Wereldbank, Amnesty International, Human Rights Watch en het United States Department of State, alsook naar een artikel op de website van Vietnam Briefing en de “*Corruption Perception Index*” van Transparency International.

3.1.2. Verzoekster meent voorts dat het CGVS haar ten onrechte verwijt geen identiteitsdocumenten te hebben voorgelegd. Zij voert aan dat hij heeft uitgelegd dat zij haar paspoort heeft verloren en dat zij haar identiteitskaart niet kan voorleggen omdat deze zich in Vietnam bevindt. Volgens verzoekster kan deze uitleg niet zonder verder onderzoek terzijde worden geschoven en dient rekening te worden gehouden met de context van migratie en de moeilijkheden voor behoeftige personen om administratieve documenten te bewaren. Zij benadrukt dat haar Vietnamese nationaliteit niet wordt betwist, en dat “*de in kopie overgelegde identiteitsdocumenten (...) op zich niet als vals (kunnen) worden beschouwd*”.

3.1.3. Verzoekster meent dat haar niet kan worden verweten geen kennis te hebben van de details van de door haar moeder afgesloten leningen, aangezien deze leningen niet door haarzelf maar door haar moeder werden aangegaan.

3.1.4. Verzoekster benadrukt dat in het onderhavige geval de ondergane feiten voldoende ernstig blijken, zodat zij in haar vrees volhardt. Gezien de huidige situatie in Vietnam, is haar vrees ook nog steeds actueel, aldus verzoekster. Verzoekster wijst erop dat “*zelfs als er een twijfel bestaat (...) betreffende de natuur en de ernst van de vervolgingen waarvan verzoeker zou het onderwerp kunnen zijn in het geval van twijfel, moet deze twijfel in ruime mate aan de verzoek weldoen*”. Zij besluit dat er in haar hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat en dat de motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald hieraan geen afbreuk doen.

3.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*de overduidelijke beoordelingsvergissing*”, van “*de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur*” en van “*de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen*”.

Verzoekster wijst erop dat zij Vietnam heeft verlaten om te ontsnappen aan een ernstige economische crisis, en dat haar terugkeer naar Vietnam, in de context van extreme economische moeilijkheden en het risico op onoverkomelijke schuldenlast, haar zou blootstellen aan onwaardige levensomstandigheden, wat in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Zij besluit dat in het onderhavige geval, de Belgische overheid moet weten dat de situatie in haar land van oorsprong, zijnde Vietnam, bijzonder onstabiel blijft en dat de overtredingen van de mensenrechten blijven voortduren, hetgeen elke terugkeer voor haar bijzonder moeilijk maakt. Zij meent dat haar asielaanvraag en de door haar aangehaalde rapporten van de Wereldbank, Amnesty International, en Human Rights Watch over de situatie in Vietnam erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar Vietnam zal worden geconfronteerd met “*ernstige risico's van lijden*”, en dat het derhalve noodzakelijk is om haar subsidiaire bescherming toe te kennen.

3.3. Verzoekster vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar subsidiaire bescherming toe te kennen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen en een nieuw onderzoek te bevelen.

3.4. Verzoekster voegt geen nieuwe stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de vaststellingen of motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die

gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling van het beroep

5.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar verzoekster de schending van “*de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur*” aanvoert, wijst de Raad erop dat hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het verzoekster toekomt duidelijk uiteen te zetten welke andere beginselen van behoorlijk bestuur zij, naast het zorgvuldigheidsbeginsel, geschonden acht en waarom. De loutere verwijzing naar “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*” biedt geen voldoende duidelijke omschrijving van de rechtsregel die verzoekster geschonden acht. Dit onderdeel van de aangevoerde middelen is dan ook niet ontvankelijk.

5.2. Motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekster kennelijk ongegrond is, omdat verzoekster bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming alleen aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Daartoe wordt in de bestreden beslissing uiteengezet dat (i) verzoekster geen enkel document heeft voorgelegd ter staving van haar identiteit, waarbij haar verklaring dat zij haar paspoort in België zou hebben verloren weinig geloofwaardig wordt geacht, nu zij niet kan aangeven waar of wanneer dit verlies heeft plaatsgevonden en hiervan geen aangifte heeft gedaan bij de bevoegde autoriteiten, terwijl zij evenmin haar identiteitskaart heeft neergelegd, die zich volgens haar verklaringen in Vietnam zou bevinden, hoewel zij stelde deze, of minstens een kopie ervan, te kunnen

bezorgen; (ii) de door verzoekster aangehaalde redenen voor haar vertrek uit Vietnam, met name de problematische familiale financiële situatie en de wens om in Europa meer te verdienen om haar moeder te steunen bij het afbetalen van een lening, louter socio-economisch van aard zijn en als dusdanig geen verband houden met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; (iii) verzoekster evenmin aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Vietnam een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet zou lopen, nu zij (a) geen bewijzen voorlegt ter staving van het bestaan van de lening, (b) geen kennis heeft van het exacte geleende bedrag of het reeds terugbetaalde saldo, noch de afspraken over de terugbetaling kan toelichten, (c) zij bovendien verklaart dat zij of haar familie nooit problemen hebben gekend naar aanleiding van deze schuld en zij ook geen problemen verwacht bij een eventuele terugkeer; (iv) verzoeksters bewering dat zij in Vietnam onvoldoende verdiende om de door haar moeder aangegane schuld af te betalen slechts een blote bewering betreft.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

5.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.3.1. Verzoekster verklaart afkomstig te zijn uit Van Phu, een subdorp van het dorp Quang Van, gelegen in district Ba Don, provincie Quang Binh. Zij verklaart dat haar familie in financiële moeilijkheden terechtkwam ten gevolge van het vertrek van haar broer naar Taiwan (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities persoonlijk onderhoud van 28 januari 2025 (hierna: NPO CGVS), p. 11). Om bij te dragen aan de aflossing van deze schulden besloot verzoekster te gaan werken in een café in Saigon (NPO CGVS, p. 5-6). Vervolgens besliste verzoekster om in Hongarije te gaan werken (NPO CGVS, p. 8-9 en p. 11). Verzoekster verklaart Vietnam op 23 januari 2024 te hebben verlaten en enige tijd in Hongarije te hebben verbleven. Daar zij er geen werk vond, besliste verzoekster door te reizen naar België (NPO CGVS, p. 9-10. Bij terugkeer naar Vietnam vreest verzoekster dat zij de aangegane schulden niet zal kunnen terugbetalen (NPO CGVS, p. 11).

5.3.2. De Raad wijst erop dat, om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, verzoekster dient aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde redenen voor haar vertrek uit Vietnam, met name dat zij Vietnam verlaten heeft om in Europa meer geld te verdienen en zo haar moeder bij te staan in het aflossen van een lening— van louter socio-economische aard zijn en als dusdanig geen verband houden met één van de voormelde vervolgingsgronden, zodat zij niet kunnen worden aangemerkt als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

In de mate dat verzoekster aanvoert te behoren tot een de sociale groep van *“families met schulden in Vietnam die bijzonder kwetsbaar zijn voor vervolging wegens hun onvermogen deze schulden terug te betalen”*, herinnert de Raad eraan dat het begrip sociale groep in de zin van het Vluchtelingenverdrag nader wordt uitgewerkt in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, dat vereist dat twee voorwaarden cumulatief zijn vervuld. Enerzijds moeten de leden van de groep moeten een *“aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden”*, of een kenmerk of geloof delen *“dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven”*. Anderzijds moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als *“afwijkend”* wordt beschouwd.

De Raad stelt vast dat verzoekster nalaat te verduidelijken welk aangeboren kenmerk of welke gemeenschappelijke achtergrond, dan wel welk kenmerk of geloof, de leden van de door haar omschreven groep van families met schulden zouden delen of vertonen. Het louter hebben van schulden, ongeacht de omvang of de herkomst ervan, betreft bovendien een louter socio-economische situatie die inherent veranderlijk is en niet kan worden beschouwd als een aangeboren of onveranderlijk kenmerken, noch als een kenmerk die dermate fundamenteel is voor de identiteit of de morele integriteit van verzoekster dat niet van

haar kan worden verwacht dat zij deze opgeeft. Verzoekster maakt voorts niet aannemelijk dat de door haar omschreven groep van families met schulden in Vietnam een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. De door verzoekster aangehaalde landeninformatie en rapporten wijzen hier alleszins niet op. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe verzoekster zou behoren tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

5.3.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in haar oordeel dat de door verzoekster aangehaalde redenen voor haar vertrek uit Vietnam geen *nexus* vertonen met één van de in de Vluchtelingenconventie opgenomen vervolgingsgronden. Deze vaststelling volstaat voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

5.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie in hoofde van verzoekster kan worden afgeleid.

5.4.2. In zoverre verzoekster zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, op de bovenvermelde vertrekmotieven beroept, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij omwille van de financiële problemen die haar familie in Vietnam ondervindt en de lening die haar moeder heeft afgesloten een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd dat verzoekster nalaat enig begin van bewijs neer te leggen betreffende haar identiteit: *“Vooreerst wordt opgemerkt dat u geen enkel document neerlegde ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS) werd u nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is een identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in elk verzoek én kan van een verzoeker verwacht worden dat hij er alles aan doet om zijn identiteit, relaas en reisweg zo goed mogelijk te staven. Ten aanzien van het CGVS verklaarde u echter bijzonder stereotiep dat u uw originele paspoort in België verloor (CGVS, p. 3-4). U weet ook niet meer waar exact u het bent kwijtgeraakt, noch hebt u dit verlies van uw paspoort bij de autoriteiten in België aangegeven (CGVS, p. 4). Idem kan hetzelfde gesteld worden met betrekking tot uw ID kaart. U verklaarde dat deze nog in Vietnam lag (CGVS, p. 4). Wanneer gevraagd of u het origineel of een kopie aan het CGVS zou kunnen bezorgen, verklaarde u positief (CGVS, p. 5). Het CGVS heeft echter tot op heden nog niks hieromtrent mogen ontvangen. Het heeft er dan ook alle schijn van dat u uw identiteitsdocumenten liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische asieldiensten, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen.”* Met het louter volharden in haar verklaring dat zij haar paspoort heeft verloren en dat haar identiteitskaart zich nog in Vietnam bevindt, brengt verzoekster geen dienstige elementen bij die een afdoende verklaring kunnen bieden voor het feit dat zij niet kan aangeven waar zij haar paspoort heeft verloren, noch aangifte heeft gedaan van dit verlies, en zij evenmin een kopie van identiteitskaart heeft neergelegd, hoewel zij verklaarde over de mogelijkheid te beschikken om een kopie van dit document per mail over te maken (NPO CGVS, p. 4-5). De Raad benadrukt dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, zonder dat hiervoor een bevredigende verklaring wordt gegeven, luidens artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas van verzoekster. Dat het CGVS noch de Raad twijfelen aan verzoeksters nationaliteit doet hier geen afbreuk aan.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens gemotiveerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaring dat haar moeder een lening heeft afgesloten, nu zij hier geen enkel begin van bewijs heeft bijgebracht, en zij geen kennis heeft van het exacte geleende bedrag of het reeds terugbetaalde saldo, noch kan toelichten hoe de lening moet terugbetaald worden en of er iets in onderpand werd gegeven. De Raad acht deze bevindingen, die verzoekster overigens volstrekt onverlet laat, voldoende determinerend om op grond daarvan te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeksters aangehaalde vluchtmotieven, met name dat zij naar het buitenland is vertrokken om geld te kunnen verdienen teneinde haar moeder te kunnen bijstaan in het aflossen van een lening.

Waar verzoekster aanvoert dat haar moeder omwille van de door haar aangegane schuldenlast het risico loopt blootgesteld te worden aan druk, bedreigingen en zelfs gewelddaden door de schuldeisers kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster zelf verklaarde dat zij of haar familie nooit problemen hebben gekend omwille van het aangaan van deze lening en zij ook geen problemen verwacht indien zij de lening niet zou kunnen terugbetalen bij een terugkeer naar Vietnam (NPO CGVS, p. 12-14), zodat haar betoog niet strookt met haar eerdere verklaringen.

In zoverre verzoekster zich beroept op de slechte economische omstandigheden in Vietnam en naar algemene landeninformatie hieromtrent verwijst, benadrukt de Raad dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt in Belgisch recht– niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat *ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precare socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verzoekster toont niet aan dat de socio-economische situatie in Vietnam het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Dient hierbij te worden opgemerkt dat verzoeksters bewering dat haar familie ernstige financiële moeilijkheden kent, een bewering betreft die middels geen enkel objectief stuk wordt gestaafd. Dient bovendien te worden aangestipt dat verzoekster een gezonde jonge vrouw is die haar middelbare studies heeft afgerond, en op de leeftijd van negentien jaar naar Saigon verhuisde om er gedurende vier maanden te werken in een café (NPO CGVS, p. 6). Verzoekster was tevens in staat haar reis naar Hongarije en naar België te organiseren (NPO CGVS, p. 7-10). De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoekster zich reeds zelfredzaam heeft getoond, alsook al enige werkervaring heeft opgedaan. Gelet op deze elementen maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij niet in staat zou zijn om bij terugkeer naar Vietnam een job te vinden en zo te voorzien in haar eigen levensonderhoud en haar familie financieel bij te staan. Bovendien beschikt verzoekster over een familiaal netwerk in Vietnam waarmee zij nog steeds in contact staat (NPO CGVS, p. 6-7) en toont zij geenszins *in concreto* aan waarom zij niet opnieuw, al dan niet tijdelijk, op dit netwerk zou kunnen steunen, minstens op enige bijstand (financieel dan wel op het vlak van huisvesting) van hun kant zou kunnen rekenen, dit tot wanneer zij in staat is om zelf een inkomen te genereren.

Waar verzoekster in het verzoekschrift wijst op een bijzonder onstabiele situatie in Vietnam waar de overtredingen van de mensenrechten volgens haar blijven voortduren waardoor zij bijzonder moeilijk kan terugkeren, laat verzoekster na te duiden op welke wijze deze situatie volgens haar een ander licht werpt op de motieven in de bestreden beslissing en/of de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

Voor het overige beperkt verzoekster zich in haar verzoekschrift tot het in het algemeen beweren dat de ondergane feiten voldoende ernstig blijken, zodat zij in haar vrees volhardt. Met dit betoog werpt verzoekster ook geen ander licht op de voorgaande vaststellingen

5.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.4.4. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Vietnam een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij onvoldoende op de bescherming van haar nationale autoriteiten kan rekenen, wijst de Raad erop dat vermits er, gelet op de voorgaande vaststellingen, niet wordt aangetoond dat zij bij terugkeer naar Vietnam een gegronde vrees voor vervolging koestert of een

reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Vietnam irrelevant is.

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in haar conclusie dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, en dat haar verzoek om internationale bescherming, met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet, kennelijk ongegrond is.

5.6. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

5.7. Waar verzoekster aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht haar beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtredenen uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Vietnamees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen “overduidelijke beoordelingsverging” kan worden ontwaard. Evenmin blijkt dat er essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS